

Σκέψεις από το Balint weekend που πραγματοποιήθηκε στο Leeds τον Νοέμβριο

Η σχέση μου με τη Βρετανική Balint Society «μετράει» ήδη τρία χρόνια, και πλέον κάθε ταξίδι μου στην Αγγλία για ένα Balint weekend έχει μία αίσθηση “επιστροφής στο σπίτι” μια που εκεί ξεκίνησε η σχέση μου με τις ομάδες. Τα πρόσωπα που συναντώ μου είναι πια οικεία αφού με κάποιους έχω συνεργαστεί κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής μου και του «στησίματος» των ομάδων στην Ελλάδα, και με άλλους έχουμε συναντηθεί σε κάποιο weekend. Άλλωστε τα Balint weekends βασίζονται στους ανθρώπους και τις ομάδες, ακριβώς όπως και η μέθοδος που δημιούργησε ο Balint για τους γιατρούς στην Αγγλία τη δεκαετία του '50. Ίσως γι' αυτόν τον λόγο τόσο από την Βρετανική εταιρεία όσο και από την διεθνή «μπαλιντική» κοινότητα που αποτελείται κυρίως από γιατρούς και ψυχολόγους, απουσιάζει το στοιχείο του ανταγωνισμού και της αυτοπροβολής που συναντάμε συχνά στις επιστημονικές εταιρείες, ενώ προέχει το στοιχείο της αλληλεγγύης και της συλλογικότητας.

Σε κάθε Balint weekend σχηματίζονται ομάδες στις οποίες συμμετέχουν μόνο συντονιστές –και όσοι εκπαιδεύονται ως συντονιστές- και άλλες στις οποίες μπορεί να συμμετάσχει ο οποιοσδήποτε. Εγώ αυτή τη φορά αποφάσισα να λάβω μέρος σε μία «απλή» ομάδα στην οποία συμμετείχαν μέλη που ξεκινούσαν τώρα στις ομάδες αλλά και κάποιοι έμπειροι συνάδελφοι. Ανάμεσα στους τελευταίους βρισκόταν ο Dr Shake Siegel, μία εμβληματική μορφή της Balint Society, ένας συνταξιοδοτημένος αλλά μάχιμος γενικός ιατρός με μοναδική ευγένεια και ευαισθησία, με αξιοζήλευτη κλινική οξυδέρκεια και μεγάλη εμπειρία. Επιπλέον στην ομάδα μου συμμετείχε η Cheryl, μία ψυχιατρική νοσηλεύτρια που εκπαιδευόταν ως ψυχοθεραπεύτρια, η Ruth, μία νεαρή κλινική ψυχολόγος, ο Tom ένας ψυχίατρος που ειδικευόταν στην εγκληματολογία, η Glenda και ο Tony, δύο έμπειροι γενικοί ιατροί τους οποίους συναντώ σχεδόν πάντα όταν πηγαίνω σε κάποιο Balint weekend, και η Fiona, μία νεαρή και ενθουσιώδης γενική ιατρός που ερχόταν για πρώτη φορά σε επαφή με τις ομάδες.

Εντυπωσιάστηκα όχι μόνο από τους συναδέλφους μου στην ομάδα και τα εξαιρετικά τους σχόλια στην περίπτωση που παρουσίασα, αλλά και από τους συντονιστές μας, τον Gordon Shiells, γενικό ιατρό, και τον Chris Douglas, ψυχίατρο και ψυχοθεραπευτή, που ήταν ήπιοι, φιλικοί και άμεσοι. Ειδικά για τον Gordon μπορώ να πω ότι ξαφνιάστηκα βλέποντας έναν γενικό ιατρό να έχει μία «ψυχαναλυτική» στάση ως συντονιστής που ακούει και επεμβαίνει με ηρεμία και σταθερότητα για να πλαισιώσει τις σκέψεις των μελών και να τους δώσει με την παρέμβασή του μία νέα ώθηση όταν αυτό χρειαζόταν. Βέβαια όταν μου είπε ότι

συντονίστρια στην ομάδα που εκπαιδεύτηκε ο ίδιος ήταν η Esti Rimmer, μία ψυχαναλυτική ψυχοθεραπεύτρια και κλινική ψυχολόγος με μεγάλη αγάπη και ενδιαφέρον για τις ομάδες, σκέφτηκα πως τελικά ο συντονιστής μίας ομάδας που δουλεύει μαζί για καιρό, μεταδίδει στα μέλη του κάτι από τον δικό του τρόπο σκέψης και προσέγγισης του ασθενούς. Η εκπαίδευση του συντονιστή στην ψυχαναλυτική θεωρία όπως και η προσωπική του θεραπεία, νομίζω ότι συμβάλλουν σημαντικά στην καλύτερη κατανόησή των δυναμικών που αναπτύσσονται στην ομάδα αλλά και της ίδιας της θεραπευτικής σχέσης, κάτι που προφανώς συνδέεται με την παλιά αλλά ανενεργή πλέον παράδοση που ήθελε τους συντονιστές να είναι ψυχαναλυτές.

Ένα άλλο θέμα που μου κίνησε το ενδιαφέρον μέσα από την εργασία μου σε αυτή την ομάδα ήταν αυτό που αφορά τους γιατρούς ως «ασθενείς». Η παρουσίαση μία περίπτωσης «καθοδήγησης» (mentorship) στην οποία ένας ιατρός αναλαμβάνει να συμβουλευσει και να καθοδηγήσει έναν συνάδελφό του που βρίσκεται αντιμέτωπος με κάποιο πρόβλημα, ανέδειξε με πολύ ζωηρά χρώματα τις δυσκολίες αλλά και το μεγάλο ενδιαφέρον που έχει η συμβουλευτική εργασία με συναδέλφους. Πρόκειται βεβαίως για μία πρακτική που ακόμα δεν υπάρχει στην Ελλάδα αλλά που θεωρώ ότι είναι πολύ κοντά στο πνεύμα των ομάδων Balint αφού αφορά μία σχέση στην οποία ένας γιατρός προσπαθεί να κατανοήσει έναν συνάδελφό του και να του προσφέρει μία άλλη οπτική στο πρόβλημά του. Σε αυτές τις περιπτώσεις, όπως και σε αυτή που συζητήθηκε στην ομάδα, αναδεικνύονται στο γιατρό-«μέντορα» ζητήματα ταύτισης, συμπάθειας αλλά και η ανάγκη διατήρησης μίας συναισθηματικής απόστασης που θα του επιτρέψει να βοηθήσει τον συνάδελφό του με έναν ουσιαστικό τρόπο ο οποίος δεν θα εξαντλείται σε μία ηθική ενθάρρυνση και ένα φιλικό «χτύπημα στον ώμο».

Αναπόσπαστο κομμάτι των Balint weekends είναι βεβαίως και οι κοινωνικές συναναστροφές. Υπάρχουν διαλείμματα για τσάι και καφέ, δείπνα και ευχάριστες δραστηριότητες όπως εκδρομές και προβολές ταινιών οι οποίες σου δίνουν τη δυνατότητα να συνδεθείς με τους «ομοϊδεάτες» σου μέσα από την ψυχαγωγία και την συζήτηση. Στοιχεία δηλαδή που διανθίζουν την ούτως ή άλλως πλούσια εμπειρία ενός Balint weekend στο τέλος του οποίου συνήθως πιάνω τον εαυτό μου να λυπάται που τελείωσε.

Λήδα Μπήτρου

Κλινική Ψυχολόγος
Εκπαιδευόμενη Ψυχαναλύτρια
Πιστοποιημένη Συντονίστρια Ομάδων Balint